

Nr 6.

Av herr **Larson, Edward**, *angående utredning i fråga om skyldighet för statstjänstemän att vid tjänstledighet på grund av läkarintyg arstå löneförmåner m. m.*

I de löneréglerna för statens ämbets- och tjänstemän som redan äro fullbordade finnas vissa föreskrifter rörande avdrag å lön under sjukdom, ävenså vid tjänstledighet under olika former, och det är att förmoda att den pågående löneréglerna rörande civilstaten även kommer att bjuda vissa liknande föreskrifter härutinnan. Det är emellertid i ett avseende där nuvarande bestämmelser icke äro tillfredsställande, nämligen då en person med stöd av läkarintyg tager tjänstledighet för att sedan i högönsklig välmåga arbeta privat och såmedelst skaffa sig dubbla inkomster. Ja det finns exempel på sådana tjänstemän, som år efter år under företeende av läkarintyg tagit ledighet från statstjänsten men samtidigt haft full sysselsättning och stora inkomster privat. Ett sådant sakernas tillstånd är väl knappast avsett, i varje fall torde det under nuvarande förhållanden, då sparsamhet på alla områden måste iakttagas, vara av synnerlig vikt, att rättelse på föreliggande område vinnas. De många klagomål som från olika håll framförts vittna om ett förhållande som bör rättas. Man må ej heller förvånas över om allmänheten känner sig upprörd över ett sådant handhavande av statens medel. Icke nog med det orättvisa uti att uppbära arvode för en tjänst som man nekar utföra därför att det möjligtvis finns en lucka i gällande bestämmelser, utan det ligger även en orättvisa däruti, att yngre krafter, som måste utföra det arbete den förmente sjuke uppbär lön för, få arbeta för en lön, som det i många fall torde vara omöjligt existera på, samtidigt som den på detta sätt tjänstledige står hindrande i vägen för tjänstförrättarens befordran. I ett fall då tjänsten kräver all tid är det ju omöjligt för andra än sådana som äga egen förmögenhet att arbeta sig

fram; därtill kommer det orättvisa uti, att en person på detta sätt utan att tjäna staten kan tvinga sig kvar i tjänsten så länge att han bliver berättigad till pension.

Visserligen kan invändas att det skulle vara svårt att dra gränsen, när en person med sjukbetyg skulle få kvarstå i tjänst och enligt nuvarande bestämmelser uppbära lön. Emellertid torde vederbörande myndighet som har att bestämma i frågan ganska lätt kunna utröna, huruvida tjänstemannen i fråga är sjuk och behöver sköta sin hälsa eller om personen i fråga påtager sig annan verksamhet. Härmed åsyftas naturligtvis icke att verkligt sjuka skola lida någon inskränkning i sina rättigheter eller att avseende skulle fästas vid småsaker, exempelvis arbete i hem, trädgård eller dylikt, vilket rent av kan vara till nytta för den sjuke, utan mitt förslag avser att råda bot på den möjlighet som nu synes förefinnas, att mindre samvetsgrann person som en gång kommit i statens tjänst kan med stöd av ett läkarintyg grundat på t. ex. en mindre hjärtåkomma eller dylikt tilltvinga sig såväl lön som pension för en tjänst han icke vill sköta, ehuru sjukdom icke hindrar honom därifrån.

På grund av vad jag sålunda anfört tillåter jag mig hemställa om utredning för ernående av det målet,

att lönevillkoren för statstjänstemännen måtte så ändras, att där en tjänsteman som begärt och erhållit tjänstledighet på läkarintyg, men likväl visar sig utföra privat arbete i avsevärd omfattning utom tjänsten, måtte av den myndighet som äger bestämma om ledigheten förpliktas antingen återgå i tjänst eller att trots det utav honom i dylikt fall åberopade sjukbetyg avstå alla med tjänsten förenade löneförmåner.

Stockholm den 16 januari 1922.

Edw. Larson.
